

כתב „העולם הזה” שערך סיוך באיזור

מירה קודרת

משלט תל עזויאת. לדברי עתוני המחרת, עסק מישלט זה, בשעת אותה הצגה, ביריות ממושכות לכיוון המשק.

אף יריה כזאת לא נורתה. האמת הסתתרה מאחורי סיפורם הדמיוני של זוג ישראליים צעירים. וכך אירע הדבר:

בצהרי אותו יום פרצה דליקה, שהתפשטה עד מהרה מכיוון עמדותיהם של הסורים אל שטח ישראל. סיפר חבר המשק עמי ממיס על פעולה לכיבוי הדליקה שהביאה בעקבותיה למה שכונה על-ידי כל העתונים כפעולה תוקפנית סורית נגד ישראל: „היה זה אחרי הצהריים. פיתאום צילצל הפעמון וידענו שיש שריפה. מיהרנו לתל אל-קאדי, משם יצא העשן. כיבינו את השריפה די מהר ורצינו ללכת הביתה. האחראי לא הסכים שנלך לפני שנברר אם מאחורי הגיבעה, אותה כיבינו, אין אש. הוא שלח שני בחור רים צעירים אל מעבר לגיבעה, לבדוק את הדבר. המקום אליו הלכו נמצא במכתש, שאין רואים אותו כלל מהשטח הסורי. כעבור דקות אחדות חזרו אלינו בריצה, כשהם קוראים: ירו עלינו!”

מיהרנו לשם וראינו שהקנים הירוקים בוערים ומתפוצצים בקול המזכיר יריות ממרחק. לא הצלחנו לשכנע את שני הבחור רים, שנפגעו מהצחוק הלעגני והם התעקשו לדחוק את האש. כאלו ירו עליהם מן מארב סורי, שחזר בשעות החשיכה דרך סבך כימעט לא עביר של קנים ועצים.

כך החלה המלחמה. קול היריות הדמיוניות שמעו שני ה- בחורים הפך הקדמה לקול יריות אמיתיות,

לפתע, ללא אזהרה, פרצה השבוע מלחמה בגבול הסורי. יריות, הפגזות, מתיחות — כמו בימים הלוהטים של פעור לות התגמול. כך, על כל פנים, אפשר היה להבין מן העתונות היומית. במשך שלושה ימים רצופים לא ירדה מלחמת-הגבול מן הכותרות והחדשות. „הסורים מעוניינים ל' חמם את הגיזרה!” קבע ידיעות אחרונות. „ישראל מזהירה את האוי” מפני סכנה סורית לשלום באזור” הוסיף ג'רוסלס פוסט.

אלא שההיסטריה המלחמתית נשארה מוגבלת למספר עתונים. האזרח נשאר אדיש. יותר מזה — התגובה לליבו התשדנות, כי אין כאן אלא טכסים בחירות.

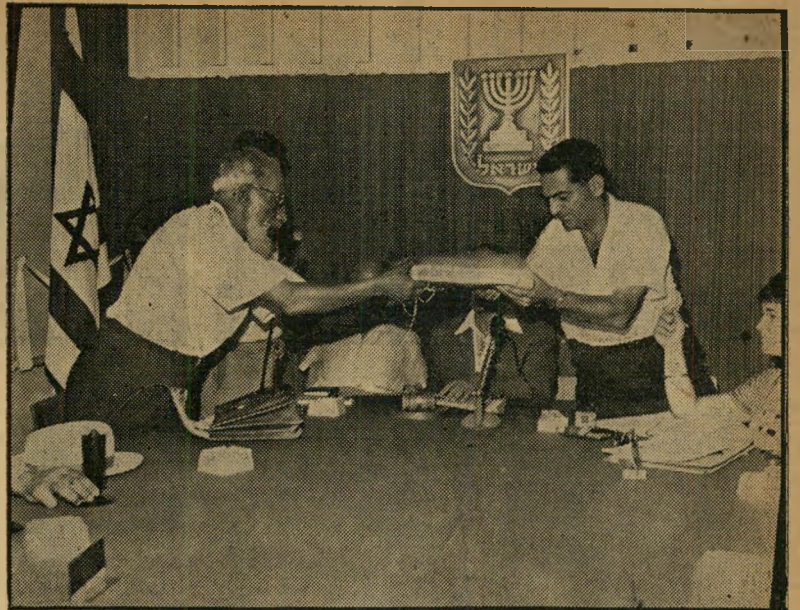
סיכס את הלכיהרוח הקריקטוריסט דוש. הוא צייר שני חיילים סורים היורים במיק-לע, כשקצין אוים מצחה: „הפסיקו. אסור לכם להתערב בבחירות בישראל.”

באינו מידה היתה חשדנות זו מוצדקת? מה הרקע האמיתי ליריות ולהפגזות, שפקדו את הגבול מדין בצפון ועד אשמורה בדרום החולה? מה בדיוק גרם למהומה?
על כך מדווח כתב „העולם הזה” שיצא לכיור מקיף באיזור:

★ ★ ★

אש בתל אל-קאדי

קיבוץ דן ישבו ברחבה שלפני חדר-האוכל 300 אורחים וכל חברי המשק, צפו בעניין במחזה בני-ערובה של מונסראט. כל אורות הקיבוץ דלקו. מעל המשק, ב- מרתק כמה מאות מטרים מעבר לגבול, חלש המשלט הסורי החזק ביותר באיזור הצפון,

נציגי התימנים מגישים את רשימתו

„ליבראליים? מה זה?”

בסדריה

(המסך ממעוד 4)

ברגע זה העלה כתב דבר, יואל מרכוס, רעיון, שבחראי היה זוכה לתגובה נלהבת, אילו השמיעו מוקדם יותר באיוני יוסף אלמוגי: „אילו היה למפא”י שכל” אמר, „היתה מגישה רשימה פרוגרסיבית. אין כבר מפלגה כזאת וכל אחד יכול לקחת לעצמו את השטח ואת האות הקבועה שלה — פ”.

לרעב מוגיע. בא תורה של חרות. ה- שופט ברנזון העיר לנציגיה: „זאת הרשימה המסודרת ביותר שקיבלתי.” וכל כולל אתה מן הרשימות איחל לה טוב. שהרי לא לחינם מכנים עובדי ועדת הבחירות את המיבצע בשם „מיבצע מזל טוב.”

שוב רשימה יוצאת-דופן. שמה ארוך מאד: החזית העממית, רשימה ספרדית זמית למען הצדק והאחווה. זהו, למעשה, גם המצע שלה. בראשה עומד משה ישי, העסקן הבבלי ששירותו הממושך בשורות המפלגה הדתית הלאומית לא הבטיח לו מקום בטוח ברשימה. וזהו גם הרשימה העדתית ה- בלתי-מפלגתית היחידה בבחירות אלה. כדי לא לשים את עצמו ללעג, לא טרח לאסוף 120 מועמדים, הסתפק בעשרה בלבד.

אישים

מכתב אל חבר

מותו של ח”כ צ”כ לשעבר, עזרא איכ”ר לוב (54), שאיר חלל נוסף בין העסקנים הוותיקים של המפלגות הישראליות וחור ברשימת המועמדים של המפלגה הליברא-לית לבחירות לכנסת החמישית. כמו פעילי ציבור רבים אחרים, נפטר העסקן הצבר הרחק כתוצאה מהתקפת לב.

גם על ערש הדחי, בבית החולים הנקרא על שם אחיו, משה איכילוב, לא ויתר עזרא על פעילות למען הציבור. למרות התנגדות הרופאים, הוא הצליח להביא אל מיטתו מכשיר טלפון, בעזרתו טיפל בענייני קרן הפעולה של המפלגה הליבראלית, אותם ריכז עד שעתו האחרונה ממש.

עזרא היה הצעיר בין ארבעת בניה של משפחת איכילוב הפתח-תיקאית. מותו של אביו אילץ אותו, כבר בגיל 12, לצאת לעבוד בפרדס המשפחה, להרוויח את לחמו היומי, בדומה לאחיו המבוגרים ממנו.

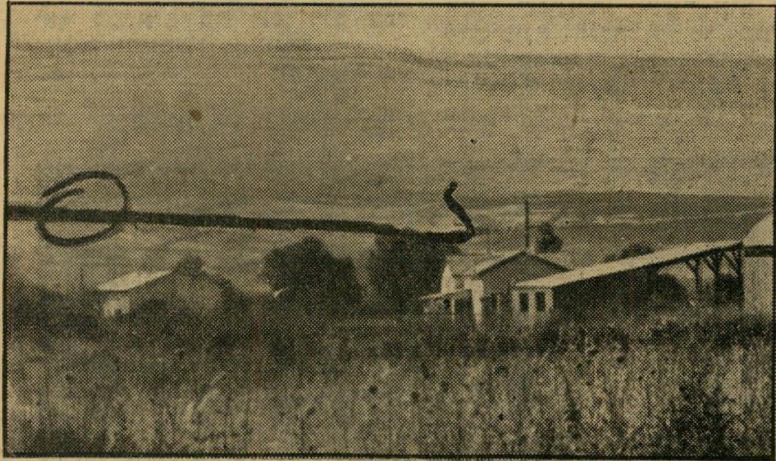
ימי-עבודה קשים אלה בפרדס לא שינו את תוכניותיו של עזרא, אותן הגה בשעות הקשות, בהן היה משיקע את כל כוחו בטוריה. ימים רבים לאחר מכן, כש- היה כבר עסקן ידוע ומפורסם, סיפר פעם ל ידידי: „תמיד ידעתי שאני רוצה לעשות שלושה דברים: לדאוג לחקלאים, לעסוק ב- ספורט במכבי ולהתעסק בענייני עריות פתח-תקה.”

שלוש שאיפות אלה הצליח עזרא איכילוב למלא. בן 19 ניבחר למועצה המקומית ב- פתח תקוה, לאחר שהקים את התאחדות בני המושבות במקום. הציג עצמו כמועמד לבחירות. הוא המשיך בפעולות אלו 25 שנים, התפטר לאחר בחירתו לכנסת השניה. גם לפעילות בתוך התאחדות האיכרים הגיע כאיש התאחדות בני המושבות. בספורט עסק זמן ממושך. עבר לבסוף גם כאן ל- תחום העסקנות הספורטיבית.

כפעיל מטעם החוגים האזרחיים, הגיע עזרא עד מהרה למפלגת הציונים הכלליים, נחשב תמיד, למרות גימגומו ומיצמוץ עיניו הקל, לאחד מטובי גוואמיה של מפלגה זו. אך עיקר פעולתו היתה בתחום הכלכלי בו היה ראש וראשון במפלגתו.

הוראות אחרונות. עזרא איכילוב הוכנס לבית-החולים, לאחר שסבל מהתקפת לב קלה. כעבור יומיים לקה בהתקפה קשה יותר, איבד את הכרתו לאחר שהספיק ל- הודיע למטפלים בו: „אם יקרה לי משהו, יש מיכתבים אצל אחד החברים.”

המיכתבים, שעה שנמצאו, היו מיועדים ליושבי-ראש הכנסת, למשפחתו ולהתאחדות האיכרים. הם היו העתק צמאתו של עזרא איכילוב, בה דרש לערוך לו לחיה צנועה ולא להספידו לפני שיעברו 10 שנים למותו.

שאת התוואי שלו מסמן הקו השחור — שימש עילה לפתיחת האש. העיגול מסמן את מקום שדה הנגב- ינות שהיה לשדה-קרב. משמאלו של הכביש נראה קצה של גבעת עזויאת, משלט סורי חשוב.

כביש המריבה

לאנשי המקום משמשת הסוללה על מנת להגן עליהם מפני צליפות אפשריות הממוצבים הסוריים. הסוללה יעילה גם כמקום טיפוס וגלישה לילדי המקום. ביום רגיל יש נדמה כי אוירת המתיחות לא מגיעה כלל אל אנשי המשק.

מחסה